

י"ט כסלו, חנוכה וחג ההודיה

התוועדות – י"ט כסלו תשמ"ז

השייכות והענין המשותף בין י"ט כסלו וחנוכה הוא גם בכך ששניהם קשורים עם השפעה על העולם כולו. וכפי שכותב רבנו הזקן באגרת שבה הוא מתאר כיצד נגאל בי"ט כסלו, שהיה זה דבר שהגיע עד – והיה בהסכמתם של – עמי-הארץ, שרי ועמי-הארץ, וכמובן גם מסיפור הדברים.

ועד שהדבר היה בידיעתו של ה"מושל בכיפה" של אותה מדינה בזמן ההוא, ואדרבה – בציווי שלו, כיון שהמעמד ומצב היה אז כך שכל דבר קטן, ועאכו"כ דבר כזה, נזקק – לא לאישור סתם בלבד, אלא לציווי ודחיפה, מה"מושל בכיפה" של אותה מדינה, שהיתה אז ה"מושלת בכיפה" הגדולה ביותר בכל הארץ.

ועד"ז בנוגע לימי חנוכה, שאע"פ שתוכנם הוא ניצחון של ישראל לגבי מלכות יוון – הרי מיד בסמוך נאמר "מלכות יון הרשעה", והדיוק בכך הוא כאמור – שמדובר במלכות שכזו, "מלכות הרשעה", ומכך גופא מובן שכשהמלכות היא היפך של "הרשעה" – ההשפעה היא באופן חיובי.

ובפרט כשהדבר בא לידי מעשה בפועל, ש"המעשה הוא העיקר", ונמשך בענינים הנוגעים לבני"ה והקשורים עם "נר מצוה ותורה אור", ועאכו"כ – היפך ענין "מורדת".

ואדרבה – יש צורך דוקא להדגיש שוב ושוב, שיסוד כל המדינה כרוך באמונה להקב"ה, ולא סתם אמונה להקב"ה, אלא אמונה בהקב"ה כבורא העולם ומנהיגו.

ועד כדי כך, שיסוד המדינה הוא שלא כדעת המשונים, המנסים לטעון שאמנם הם מאמינים, אלא ש"רם על כל גויים ה' על השמים כבודו", ואינו מתעסק בעניינים פרטיים; יסוד מדינה זו מבוסס על כך, שאלו הנקראים "מייסדי המדינה" ו"אבות המדינה" – מיד בבואם למדינה זו, הכריזו וקבעו "יום-טוב" לאות נתינת תודה להקב"ה, לבורא העולם ומנהיגו, על כך שהצילם והביאם למקום בטוח, שבו יכולים הם לחיות ללא נדודים, ללא רדיפות וללא גזרות, ולהתנהג כפי המתקבל על דעתם, החל מהאמונה בהקב"ה, שהקב"ה הוא בורא העולם ומנהיגו בפשטות, בזמנם שלהם, בענין הפרטי שלהם ובהצלה הפרטית שלהם.

ועד כדי כך, שיום זה נקבע כחוק, שמדי שנה ושנה בהגיע יום זה – ע"ד הנזכר לעיל – יש להזכיר שוב, להכיר תודה ולתת תודה מקרב לב עמוק להקב"ה, על כך שהראה להם את חסדו בגלוי.

ועד כדי כך נקבע הדבר, שיום זה נחוג אפילו על-ידי אותם אנשים משונים, היודעים בעצמם שבלבם מאמינים הם, אבל מצד טעמים שונים ומשונים מתפארים הם בכך שאין להם אמונה רח"ל, או שיש להם אמונה בהקב"ה הנמצא אי-שם ברקיע השביעי וכו' – אע"פ שאדם זה עצמו יודע, שכשדבר כלשהו נוגע לו באמת, מתפלל הוא ל"ישות עליונה", להקב"ה, שיסייע לו; ועאכו"כ שהוא משתתף בכל הענינים הקשורים עם נתינת תודה על ייסוד מדינה זו, על-ידי אותם לא-יהודים ראשונים שהגיעו לכאן.

וכמדובר כמה פעמים, שאע"פ שהיו ביניהם גם יהודים, הרי רובם – ואלו שקבעו "יום-טוב" זה – היו משבעים האומות.

ולאחר-מכן נתקבל הדבר מדי דור מדור לדור, עד דורנו זה.

פרשת זישב

ועד שדוקא בדורנו זה, ובשנים הכי אחרונות, הונהג גם שדוקא מאותו בית ששם נמצא מנהיג המדינה – שאע"פ שהוא בשר-ודם, הרי הקב"ה הטיל עליו שליחות, "לב מלכים ביד ה'", להנהיג מדינה זו – מנהיג הוא את המדינה באופן שמכריזים משם על ענין שבע מצוות בני-נח, ומכריזים בנוגע למנורה במיוחד, ענין הקשור עם חנוכה, ומכריזים על כך באופן בולט ובאופן גלוי, גלוי לעיני כל.

ובכן, בוודאי גם הוא יוסיף בכך, ויוסיף ביתר שאת וביתר עוז וביתר פרסום.

ובוודאי יסייע לו הדבר גם בשאר הבלבולים שלו, ובוודאי יסייע לו בבריאות הגוף, כדי שבפשטות – יוסיף עוד יותר, מתוך גוף בריא, בהפצת הטוב והצדק והיושר, החל מההכרזה בגלוי, שבכל מקום שרצונו של יהודי להציב מנורה, ולקשר זאת עם הדלקה – להדליק את המנורה ובאופן ד"מוסיף והולך ואור", מדי לילה בלילה, בכל שמונה הלילות, ובזמן המתאים – יסייעו לו.

ואדרבה: אם עושים זאת במקום של "פרסומי ניסא" – קשור הדבר עוד יותר עם הרוח והיסוד של כל אלו שפתחו את שהייתם במדינה זו בהודאה לקב"ה; והרי זהו גם ענינה, בפנימיות ובפשטות, של הדלקת נרות המנורה – הודאה להקב"ה על כך שהציל צדיקים מיד רשעים, שענין זה הוא יסודה של מדינה זו – להציל צדיקים מיד רשעים, אע"פ שהללו גיבורים בגשמיות, והללו חלשים בגשמיות.

ואזי יסייע הדבר, ויפעל בפשטות, בכל חלקי המדינה, וממדינה זו – גם במדינות אחרות.

ובמיוחד – יזרז הדבר עוד יותר את קיום ההלכה שמביא הרמב"ם, וכמוזכר לעיל, כך שבקרוב ממש יקויים "אקרא אל כל העמים כולם לעבדו כולם שכם אחד", "והיתה לה' המלוכה", ו"בהקב"ה אנו בוטחים", במהרה בימינו ממש.

